

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Dalily Marečkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **Bc. A. S.**, bytem , zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Vedoucímu Územního odboru Praha venkov JIH Krajského ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Masarykovo náměstí 708, 251 64 Mnichovice, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobci se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení vrací soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá ochrany před nečinností žalovaného, již spatřuje v tom, že žalovaný ve vztahu k jeho osobě dosud nevydal rozhodnutí ve věcech služebního poměru o nároku na náhradu cestovních výdajů podle ustanovení § 149 odst. 1 a § 136 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“).

Žalobce zastává názor, že žalovaný (resp. předchozí služební orgány) byl povinen poté, co byl žalobce převeden na jiné služební místo, z moci úřední rozhodnout o nároku na náhrady cestovních výdajů a stanovit podmínky pro jejich poskytování.

Žalobce byl odvolán ke dni 31. 3. 2008 podle ustanovení § 26 odst. 1 služebního zákona (tj. na základě úspěchu ve výběrovém řízení) odvolán ze služebního místa vrchní asistent oddělení pátrání odboru specializovaných činností Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem a přidělen ke dni 1. 4. 2008 podle ustanovení § 23 služebního zákona ustanoven na služební místo inspektor obvodního oddělení Říčany služby pořádkové policie a služby železniční policie a následně (po úspěchu ve výběrovém řízení, resp. po zrušení dosavadního služebního místa z důvodu organizačních změn podle § 25 odst. 1 písm. a) služebního zákona) ke dni 15. 8. 2008 a 1. 1. 2009 na služební místo vrchní inspektor oddělení obecné kriminality Územního odboru služby kriminální policie a vyšetřování Praha venkov JIH Krajského ředitelství policie Středočeského kraje s místem služebního působení Praha a od 1. 3. 2009 na tutéž pozici s místem služebního působení v Mnichovicích. Ani po jednom z uvedených přesunů podle žalobce nebylo vydáno rozhodnutí o nároku na náhrady cestovních výdajů a stanoveny podmínky pro jejich poskytování.

Žalobce proto dne 16. 11. 2011 podal služebnímu funkcionáři (žalovanému) žádost o přiznání náhrad, když již od roku 2008 se na tuto záležitost dotazoval nadřízených, kteří mu však nebyli schopni možnost proplácení náhrad potvrdit. V reakci na žádost obdržel sdělení náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje č.j. KRPS-164385-2/ČJ-2011-0100FP ze dne 27. 12. 2011, v němž se uvádí, že na základě žádosti o přiznání náhrad byly žalobci náhrady přiznány z důvodu promlčení od 16. 11. 2008, tj. tři roky zpětně od data doručení žádosti. V příloze sdělení byla písemnost, která nemá elementární náležitosti rozhodnutí, neboť v ní chybí konkretizace, jak se náhrada jízdních výdajů poskytne (zda se bude jednat o denní dojíždění nebo náhradu jízdních výdajů k cestě k návštěvě rodiny), za jakou dobu se bude poskytovat stravné (zda po celou dobu, po kterou je žalobce mimo místo pobytu nebo jen za dobu výkonu služby při denním dojíždění) a zcela chybí jakékoli odůvodnění, proč žalobci nejsou přiznány náhrady jako náhrada výdajů za ubytování a náhrada nutných vedlejších výdajů. Žalobce brojil též proti správnosti přiložené písemnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření mimo jiné namítl nesprávné označení žalovaného a z toho plynoucí místní nepříslušnost soudu. Namítl též, že řízení ve věcech služebního poměru se nevztahuje podle § 171 služebního zákona na vyslání na služební cestu a proto je žaloba pro nečinnost soudem nepřízvučná. Nároky žalobce plynou přímo ze zákona a žalobce je mohl a měl v souladu se zákonem uplatnit s tím, že Policie ČR by je byla povinna po úpravě proplatit. Žalobci bylo na základě podané žádosti takto proplaceno celkem 66.441,- Kč. Podání žádosti podle žalovaného nebylo zapotřebí. Přiznání náhrad bylo žalobci stanoveno tiskopisem skl. č. 118 na dobu od 16. 11. 2008 do skončení nároku a bylo stanoveno, že lze užívat veřejné dopravní prostředky, tj. vlak II. třídy a autobus. Žalobce podle žalovaného sám o své vůli nekonal a promlčení nemůže klást k tíži žalovaného. Povinností žalobce (policisty) je znát příslušná ustanovení zákona, která se týkají nároků na cestovní náhrady, a je rovněž povinen znát příslušné interní akty řízení. Jelikož se na služební cestu nevztahuje řízení ve věcech služebního poměru, vydání rozhodnutí o vyslání na služební cestu se stanovením příslušných náhrad by bylo podle žalovaného rozhodnutím protiprávním, soudem nepřízvučným a jednalo by se o tzv. paakt.

Žalobce s tvrzeními žalovaného nesouhlasil, poukázal na skutečnost, že totožnost žalovaného je v řízení na ochranu proti nečinnosti určena tvrzením žalobce, v důsledku čehož je dána i místní příslušnost soudu. Výluka podle § 171 služebního zákona se neuplatní, neboť žalobce nebyl na služební cestu vyslán, nýbrž byl převeden na jiné služební místo. I když nároky žalobce plynou ze zákona, je třeba, aby byly potvrzeny deklaratorním rozhodnutím žalovaného. Částky byly žalobci vyplaceny až poté, co si musel sám sobě vytvořit cestovní příkazy za uvedené období, a v důsledku absence pravidel pro poskytování náhrad byly poskytnuty v nedostatečném rozsahu. Žalovaný po dobu 3 let žalobci nestanovil způsob dopravy a klade to arogantně za vinu žalobci.

Podle § 80 odst. 1 a 2 s. ř. s. lze žalobu na ochranu proti nečinnosti podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Podle § 175 odst. 5 služebního zákona je služební funkcionář povinen rozhodnout o podání do 30 dnů a ve složitějších případech do 60 dnů od jeho doručení.

Podle § 211 odst. 1 služebního zákona lhůta určená podle dní počíná dnem, který následuje po události, jež je rozhodující pro její počátek. V ustanoveních § 210 a 211 služebního zákona zařazených mezi ustanovení společná je samostatně upraven počátek i konec běhu lhůt. Obvyklé pravidlo o tom, že případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním

dnem lhůty nejbližší následující pracovní den (srov. např. § 40 odst. 3 s. ř. s.), autonomní úprava služebního zákona nestanoví, proto posledním dnem lhůty pro vydání rozhodnutí služebního orgánu může být (jako v tomto případě) i neděle.

Prostředky k ochraně účastníka řízení ve věcech služebního poměru proti nečinnosti správního orgánu služební zákon nestanoví, takže se podmínka jejich předchozího vyčerpání podle § 79 odst. 1 s. ř. s. nemůže uplatnit.

Žalobce podal žádost, poté, co se nedočkal vydání rozhodnutí z moci úřední, dne 16. 11. 2011. Totéž plyne z podacího razítka ve správním spise. Lhůta pro vydání rozhodnutí o podané žádosti tak služebnímu orgánu musela podle § 175 odst. 5 služebního zákona skončit nejpozději uplynutím 60 dnů, tj. dnem 15. 1. 2012. Lhůta pro podání žaloby tak skončila uplynutím dne 15. 1. 2013. Žaloba přitom byla dodána do datové schránky soudu teprve dne 4. 2. 2013, tj. po uplynutí prekluzivní a neprominutelné žalobní lhůty podle § 80 s. ř. s. Není tak pochyb, že žalobu je třeba odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděnou, což soud učinil prvním výrokem tohoto usnesení.

Nad rámec uvedeného je třeba poznamenat, že o obdobné otázce (přezkum rozhodnutí, jímž služební orgán vymezil zaměstnanci převedenému na jiné místo podmínky hrazení cestovních výdajů) v minulosti již rozhodoval Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 8. 2010, č. j. 5 Ca 253/2007-24. Z odůvodnění odkazovaného rozsudku může žalobce zjistit, že o důvodnosti nemalé části jeho námitek směřovaných proti správnosti písemnosti přiložené ke sdělení náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, č. j. KRPS-164385-2/ČJ-2011-0100FP, ze dne 27. 12. 2011 (jež má být dle všeho rozhodnutím, jehož vydání se žalobce touto žalobou domáhá – byť rozhodně ne zcela perfektním) lze mít pochyb. Přezkum správnosti písemnosti (rozhodnutí), proti níž žalobce obsáhle argumentuje, by však soudu s ohledem na znění žalobního petitu v tomto řízení nepřislušela, ani kdyby podaná žaloba byla žalobou včasnou.

V druhém výroku bylo rozhodnuto o nákladech řízení, a to v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut. Třetím výrokem usnesení soud rozhodl ve smyslu § 6a odst. 4 a § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o soudních poplatcích) o vrácení zaplaceného soudního poplatku. Tento poplatek bude vrácen ve smyslu § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve lhůtě 30 dnů od právní moci výroku o vrácení poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. března 2013

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Nešporová